

[Aksel Larsen.]

har ikke fået lov til at diskutere spørgsmålet. Ingen af Atlantpagtens så varmlodige tilhængere her i denne sal har haft mod til at tage en offentlig diskussion om spørgsmålet. Sneskredet af protester og advarsler fra møder og organisationer og arbejdspladser samt kredse af enkeltpersoner er mestendels blevet tiet ihjel af dagspressen, fordi størsteparten af dagspressen er tilhænger af Atlantblokken og benytter den såkaldte ytringsfrihed til at forhindre, at modstandere af Atlanterhavspagten kommer til orde.

Det er det, der er foregået, og så skal sagen jages igennem rigsdagen, forretningsordenens frister skal ikke overholdes, med den begrundelse, at det er skik og brug, at forretningsordenens frister ikke overholdes, når det drejer sig om forslag til beslutning. Jeg ved meget vel, at det er skik og brug, at forretningsordenens frister ikke overholdes, når det drejer sig om forslag til beslutning f. eks. om afvandingsforholdene i Tyrsting-Vrads herreder eller vedrørende Søndermarks deling. Men dette drejer sig om noget helt andet, og når Atlantpagtens egne tilhængere selv siger, at det er en historisk og skæbnetung afgørelse, så fatter jeg ikke, at de vil forlange, at den skal jages igennem rigsdagen. Man kan ikke engang give de i forretningsordenen foreskrevne to dage til at forberede sagen og tænke over udenrigsministerens tale. Vi fik først denne i ordlyd her i tinget i morges. Man kan ikke tillade de i forretningsordenen foreskrevne to dages frist mellem første og anden behandling, og den, der vover at forlange dette, bliver af en altfor villig dagspresse stemplet som urostifter.

Hvorfor haster det så meget? Hvor kan man tillade sig at ville jage denne sag igennem rigsdagen på den korte tid, man har forudsat, og hvorved Atlantpagtens tilhængere indskrænker sig til at holde i forvejen omhyggeligt nedskrevne og meget velfriserede taler, i hvilke taler de går uden om det væsentlige, nemlig konsekvenserne af Danmarks tilslutning til Atlantpagten og begrundelsen for, at en sådan tilslutning er gavnlig eller nødvendig. Vi har nemlig ikke fået en sådan begrundelse.

Regeringens argumentation for pagten må formenes at være nedlagt i den tale, udenrigsministeren holdt her i går. Såvidt jeg kan se af talen, og såvidt jeg kan bedømme efter det, jeg hørte i går, har han følgende argumenter:

For det første, at Atlanterhavspagten er et fredsværktøj og en fredsgaranti. Dette

fremgår aldeles ikke af pagten; det er en militæralliance, der sluttes, og jeg har endnu ikke set noget historisk bevis på, at militæralliancer tjener til at fremme freden. Det er ganske vist altid sådan, at hver gang der opfindes et nyt ødelæggende våben, forkynder man, at dette mordværktøj kan forhindre alle fremtidige krige, og hver gang der laves en militæralliance, erklærer man, at det gør man for fredens sag. Men de historiske erfaringer viser jo, at disse angiveligt smukke formål ikke holder stik.

For det andet siger den højtærede minister, at dette er en regional pagt i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt. Den højtærede udenrigsminister må vide, at denne påstand er urigtig. De Forenede Nationers pagt har i kapitel VIII bestemmelser om regionale aftaler. Kapitlet indeholder tre artikler, nemlig artikel 52, artikel 53 og artikel 54. Artikel 52 — som jeg meget gerne vil have lov til at citere, ligesom jeg andrager om tilladelse til i min fortsatte tale at bringe yderligere et par citater — lyder således:

„1. Intet i nærværende pagt udelukker regionale aftaler eller institutioner, der skal behandle sådanne sager vedrørende opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed, som egner sig til foretagelse af regionale skridt, forudsat at sådanne aftaler og institutioner og deres virksomhed er i overensstemmelse med De Forenede Nationers formål og grundsatninger.

2. De medlemmer af De Forenede Nationer, som træffer sådanne aftaler eller opretter sådanne institutioner, skal rette alle bestræbelser på at opnå en fredelig bilæggelse af lokale tvistigheder“ — jeg understreger lokale tvistigheder — „ved hjælp af sådanne regionale aftaler eller institutioner, forinden de forelægger dem for sikkerhedsrådet.

3. Sikkerhedsrådet skal fremme udviklingen i retning af fredelig bilæggelse af lokale tvistigheder ved hjælp af sådanne regionale aftaler eller institutioner enten på initiativ af de pågældende stater eller efter henvisning fra sikkerhedsrådet.“ — Jeg understreger, at der altså igen tales om lokale tvistigheder. —

„4. Denne artikel indskrænker ikke i nogen henseende anvendelsen af artiklerne 34 og 35.“

Sådan lyder artikel 52. Der er intetsteds i De Forenede Nationers pagt defineret, hvad der skal forstås ved en regional aftale eller institution. Et forslag på San Fran-